

Nr 37.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om straff för olovlig varuutförsel, m. m.

Genom en den 25 februari 1949 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 99, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) lag om straff för olovlig varuutförsel;
- 2) lag angående ändring i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel;
- 3) lag om ändring i lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin;
- 4) lag angående ändrad lydelse av 19 a § lagen den 10 maj 1901 (nr 26 s. 1) om inteckning i fartyg;
- 5) lag angående ändring i lagen den 10 februari 1933 (nr 28) om ändrade bestämmelser i vissa fall rörande fördelning av böter m. m.;
- 6) förordning om ändrad lydelse av 7 kap. 22 § förordningen den 18 juni 1937 (nr 436) angående försäljning av rusdrycker;
- 7) förordning om ändrad lydelse av 32 § 2 mom. förordningen den 1 juli 1918 (nr 508) angående handel med skattefri sprit;
- 8) förordning om ändrad lydelse av 18 § 2 mom. förordningen den 1 juli 1918 (nr 564) angående vissa alkoholhaltiga preparat m. m.; samt
- 9) förordning om ändrad lydelse av 46 § 1 mom. förordningen den 11 juni 1926 (nr 207) angående tillverkning och beskattning av brännvin.

Beträffande de skäl, som utöver vad nedan angives anförts till stöd för de i propositionen framlagda förslagen, får utskottet hänvisa till propositionen.

Inledning.

Frågan om påföljd för den som i strid mot meddelat exportförbud utför gods ur riket regleras för närvarande genom *förordningen den 3 mars 1916 (nr 49) om straff för olovlig varuutförsel m. m.* Under senare år ha vid upprepade tillfällen framställts önskemål om ändring av föreskrifterna i nämnda förordning. Bland annat har generaltullstyrelsen hemställt, att förordningen måtte bli föremål för en allmän revision.

Med anledning av vad sålunda förekommit uppdrogs under hösten 1947 åt tullfiskalen Herbert Alexandersson att upprätta utkast till ny förordning om straff för olovlig varuutförsel. Ett sådant utkast avlämnades till justitiedepartementet i november 1947. På grundval av detta utkast utarbetades sedermera inom justitiedepartementet en *promemoria med förslag till författning i ämnet*. Utlåtanden över denna promemoria ha avgivits av justitiekanslersämbetet och generaltullstyrelsen, varefter ytterligare överarbetning ägt rum. I samband därmed har tillika uppkommit fråga om jämkningar i ett flertal andra lagar och författningar.

Vid riksdagen 1917 anmärkte åtskilliga ledamöter av konstitutionsutskottet, att 1916 års förordning innehöller föreskrifter av sådan natur att de icke bort meddelas av Kungl. Maj:t ensam utan rätteligen skulle behandlats i den för stiftande av kriminallag stadgade ordningen. Redan långt tidigare hade uttalanden av motsvarande innebörd gjorts rörande bestämmelserna om straff för olovlig införsel. Dessa senare bestämmelser blevo också år 1923 utbrutna ur tullstadgan och överförda till en särskild författning av lags natur, lagen den 8 juni 1923 om straff för olovlig varuinförsel.

Med hänsyn till vad sålunda förekommit har det synts *föredragande departementschefen, statsrådet Wigforss*, lämpligast att frågan om meddelande av nya bestämmelser rörande påföljder för olovlig varuutförsel prövas i den ordning § 87 regeringsformen föreskriver.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås, att förordningen den 3 mars 1916 om straff för olovlig varuutförsel m. m. skall ersättas med en ny lag i samma ämne. Förslaget till sådan lag bygger i stort sett på nuvarande bestämmelser men innebär på åtskilliga punkter förenkling och modernisering. Bl. a. ha föreskrifterna om straff och förverkandepåföljder omarbetats i överensstämmelse med den nyligen företagna revisionen av vissa kapitel i allmänna strafflagen. Även rättegångsreformen har föranlett ändringar, framför allt beträffande reglerna om laga domstol, åtal, beslag och andra tvångsmedel.

Vidare framlägges förslag till liknande ändringar i 1923 års lag om straff för olovlig varuinförsel och 1924 års spritinförsellag.

Härjämte föreslås, i enlighet med vad riksdagen förut hemställt, att de andelar i böter m. m., som vid smuggling och olovlig rusdryckshantering för närvarande utgå till åklagare, angivare och beslagare eller till gratifikationer åt tulltjänstemän och polismän, skola indragas till kronan.

I övrigt innefattar propositionen ett par mindre följdändringar i lagen om in-teckning i fartyg och lagen den 10 februari 1933 om ändrade bestämmelser i vissa fall rörande fördelning av böter m. m.

Förslaget till lag om straff för olovlig varuutförsel.

1 §.

I denna paragraf angivas de allmänna brottsrekvisiten och meddelas bestämmelser om straff. Paragrafen är avsedd att ersätta 1 § 1 mom. samt 4 § 1—3 mom. 1916 års förordning.

Straffet skall enligt lagförslaget, liksom för närvarande, i allmänhet vara dagsböter. Under vissa omständigheter skall emellertid även frihetsstraff kunna ådömas, såsom då utförseln ägt rum i större omfattning eller yrkesmässigt.

Behov av att kunna tillgripa frihetsstraff har ansetts föreligga även då fråga är om återfall. Beträffande återfall stadgas för närvarande i 4 § 1 mom. 1916 års förordning att om den, som två eller flera gånger straffats för olovlig varuutförsel, ånyo förövar enahanda brott, han skall dömas till fängelse från och med en månad till och med två år eller till straffarbete från och med två månader till och med två år. Äro omständigheterna synnerligen mildrande, må dock, enligt 2 mom. samma paragraf, dömas till böter enligt vad för olovlig varuutförsel i allmänhet är föreskrivet.

I den förut omnämnda *departementspromemorian* erinrades, att dessa bestämmelser syntes onödigt stränga. Tillika framhölls, att det höga maximum av två års straffarbete medförde, att mål om återfall i rådhusrätt alltid måste handläggas med nämnd. I samband med dessa uttalanden anfördes, att ett högsta straff av ett års fängelse syntes tillräckligt även när återfall föreläge. Å andra sidan borde — i överensstämmelse med vad som numera gällde enligt 4 kap. 14 § allmänna strafflagen — återfallsstraff kunna inträda så snart gärningsmannen förut blivit dömd för olovlig varuutförsel. Kravet på undergången bestraffning anslöte till en äldre lydelse av omförmälda lagrum i strafflagen och borde därför ej lämpligen bibehållas.

Vad som i denna del föreslagits i *promemorian* har lämnats utan anmärkning i remissyttrandena.

Departementschefen förklarade emellertid, att han för sin del icke vore beredd att tillstyrka en så betydande sänkning av straffet. Åtminstone för de grövsta fallen borde enligt departementschefens uppfattning straffarbete alljämt ingå i skalan. I enlighet härmed har i lagförslaget återfallsstraffet satts till böter eller fängelse med möjlighet att döma till straffarbete i högst två år, om den olovliga utförseln skett i större omfattning eller yrkesmässigt.

Under 2 § i 1916 års förordning angivas vissa fall, då gods, som ligger under exportförbud, ändock straffritt får utföras. Bestämmelserna i fråga innefatta i själva verket begränsningar av exportförbudens gillighet och ha — enligt *departementschefen* — därför knappast sin rätta plats i en lag om straff för överträdelse av sådant förbud. På grund härav har ingen mot-

svarighet till nämnda stadganden upptagits i lagförslaget. Erforderliga föreskrifter i ämnet torde enligt departementschefens mening i stället böra utfärdas i administrativ ordning.

4 §.

I denna paragraf ha upptagits bestämmelser om förverkandepåföljder.

Härom stadgas för närvarande i 1 § 2 mom. 1916 års förordning att olovligt utförd gods skall vara förverkat samt att, därest godset ej kan tillrättas kaffas, gärningsmannen i stället skall gälda dess värde. Dessutom gäller enligt 3 mom. samma paragraf, att mindre farkoster, dragare och körredskap, vilka vid olovlig varuutförsel begagnas för att föra godset från land till större fartyg eller för landväga transport, likaledes skola vara förbrukna såvida godset anträffas under forslingen och forslingsredskapen tillhöra godsets ägare eller annan, som finnes hava ägt kännedom om den olovliga utförseln eller skälig anledning att misstänka den. Vad sålunda är föreskrivet om förverkande skall enligt 5 § äga tillämpning även vid försök.

I *departementspromemorian* förordnades, att bestämmelserna om förverkande av farkoster och andra forslingsredskap skulle avfattas i överensstämmelse med motsvarande stadganden i 1 § 9 mom. varuinförsellagen. I övrigt anfördes, att goda skäl syntes tala för att konfiskationspåföljd icke borde inträda, därest gärningsmannen saknat kännedom om utförselförbudet eller feltolkat detta och således befunnit sig i god tro. Det vore emellertid tveksamt, om han ej även i sådant fall måste anses ha handlat med uppsåt. På grund därav borde lämpligen i stället föreskrivas, att rätten finge eftergiva konfiskationspåföljden, om brottet skett av förbiseende.

Genom lagändring, som trätt i kraft den 1 januari 1949, ha i 2 kap. 17 § strafflagen införts allmänna regler om förverkande på grund av brott enligt nämnda lag. I *straffrättskommitténs* betänkande med förslag till lagstiftning om brott mot staten och allmänheten (SOU 1944: 69) uttalades i denna fråga, att de allmänna bestämmelserna om förverkandepåföljd torde komma att få betydelse för blivande lagstiftning på specialstraffrättens område. Det vore nämligen sannolikt, att vid sådan lagstiftning viss ledning komme att hämtas av strafflagens bestämmelser i ämnet. Dessa finge därför anses även på specialstraffrättens område i längden komma att visa sig leda till ett förenhetligande av de tämligen olikartade reglerna. Som dessa ofta stadgade obligatoriskt förverkande och därtill saknade de av billighetshänsyn förestavade begränsningar av förverkandemöjligheten, som innehölls i 2 kap. 17 § strafflagen, skulle en sådan utveckling medföra en enligt kommitténs mening önskvärd uppmjukning av specialstraffrättens förverkandebestämmelser, vilka stundom syntes gå längre än billigt vore.

Enligt *departementschefen* finge övervägande skäl anses tala för att de grundsatsar som kommit till uttryck i strafflagen vunne tillämpning också på förevarande område. I lagförslaget ha därför upptagits enahanda föreskrifter som i strafflagen om skälighetsprövning av domstolen då annans rätt är i fråga, varjämte bestämmelserna i övrigt avfattats så, att forslings-

redskap kan förklaras förverkat även om det köpts på avbetalning. Om i dylikt fall avbetalningssäljaren ej haft kännedom om den olovliga utförseln eller skäligen anledning att misstänka densamma, borde domstolen tydligen begagna sig av möjligheten att göra förbehåll om beståndet av hans rätt. Något uttryckligt stadgande härom torde icke erfordras.

Vad härefter angår frågan om rätt för domstol att eftergiva förverkandepåföljd har departementschefen uttalat sig för den uppfattningen, att möjlighet därtill borde införas i enlighet med vad som förordats i promemorian.

6 §.

I 10 § 1916 års förordning givas föreskrifter om tillvägagångssättet vid avgörande av förverkandefråga, då ägaren av beslagtagna egendom är okänd eller ej kan anträffas med stämning. Även härom ha numera meddelats generella bestämmelser, som återfinnas i 17 § lagen om införande av nya rättegångsbalken. I samband med tillkomsten av dessa stadganden infördes emellertid i 17 § lagen om straff för olovlig varuinförsel särskilda regler, enligt vilka i vissa fall ett enklare förfarande må användas.

I propositionen har *departementschefen* förordat, att enahanda lättnader borde medgivas i de mål, varom nu är fråga. I enlighet därmed ha bestämmelser i ämnet upptagits i 6 § av förslaget.

8 §.

I 11 § 2—4 mom. 1916 års förordning givas detaljerade föreskrifter om vad som är att iakttaga, därest verkställt beslag häves genom domstols utslag. Bestämmelserna innebära i stort sett att åklagaren, så snart han fått kännedom om att utslaget vunnit laga kraft, skall lämna ägaren skriftlig underrättelse därom. I allmänhet skall sedan egendomen eller, om den redan försålts, köpeskillingen därför på anfordran utlämnas till ägaren, som emellertid, då fråga är om köpeskillning, måste framställa anspråk inom viss tid vid påföljd att beloppet eljest hemfaller till kronan. Därest den beslagtagna egendomen utgöres av utländskt oförtullat gods, skall den dock i stället av åklagaren överlämnas till vederbörande tullmyndighet och därefter i vanlig ordning redovisas till ägaren genom tullmyndighetens försorg.

Utredningsmannen anförde på denna punkt att det låge i sakens natur, att om ett beslag hävdes, egendomen eller de medel som influtit vid försäljning av densamma skulle hållas ägaren tillhanda. Frågan om preskription av ägarens anspråk, därest han ej kunde anträffas eller ej låte sig avhöra, ägde betydelse även för andra fall än då beslaget skett på grund av olovlig varuutförsel och borde följaktligen lösas i ett större sammanhang. Med anledning härav borde av nyssnämnda stadganden i 1916 års förordning blott bibehållas föreskriften att, om beslaget avsett utländskt oförtullat gods, egendomen eller köpeskillingen skulle för tullbehandling ställas till tullmyndighetens förfogande.

Departementschefen har i propositionen biträtt utredningsmannens ståndpunkt. I 8 § av förslaget har därför icke upptagits annan bestämmelse än ett stadgande av den innebörd utredningsmannen förordat.

9 §.

Enligt 13 § 1 mom. 1916 års förordning är, vid sidan av polisen, även tullverkets, postverkets och statens järnvägars personal skyldig att övervaka att olovlig varuutförsel icke äger rum. Stadgandena därom ha med något ändrad avfattning överflyttats till första stycket i denna paragraf.

I andra stycket har upptagits en bestämmelse, att personal varom nu är fråga jämväl må taga egendom, som kan antagas vara förverkad, i beslag. Tillika har föreskrivits, att anmälan om sådant beslag skyndsamt skall göras hos åklagaren, som har att omedelbart pröva, om beslaget skall bestå. Den beslagsrätt som sålunda tillagts tull-, post- och järnvägsmyndigheterna skiljer sig i praktiken föga från den befogenhet att kvarhålla gods och forslingsredskap, vilken tillkommer dem enligt 8 § 1916 års förordning.

Bestämmelserna i tredje stycket ha tillkommit med anledning av särskild framställning från *generaltullstyrelsens* sida.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 23 december 1947 har styrelsen erinrat, att tullpersonalens möjligheter att gripa för brott mot tullagstiftningen misstänkta personer genom rättegångsreformen blivit mera begränsade än förut. Styrelsen har tillika hemställt om åtgärder till undanröjande av denna olägenhet.

Över denna styrelsens framställning har yttrande infordrats från *riksåklagarämbetet*.

Ämbetet har till en början erinrat, att den befogenhet, polisman enligt nya rättegångsbalken hade att gripa för brott misstänkta personer, i två avseenden vore vidsträcktare än den som tillkomme tulltjänsteman. Dels finge polisman gripa även annan än den som anträffades på bar gärning eller flyende fot och dels ägde han i de fall som omförmäldes i 24 kap. 2 § nämnda balk begagna detta tvångsmedel också vid bötesbrott.

I fortsättningen har ämbetet förklarat sig dela generaltullstyrelsens uppfattning att tulltjänsteman i fråga om rätten till gripande borde likställas med polisman, och ämbetet har på anförda skäl ansett sig böra tillstyrka, att tulltjänsteman tillerkändes samma befogenhet att gripa för brott misstänkt person, som tillkommer polisman.

Emellertid har ämbetet tillika uttalat att den sålunda tillstyrkta utvidgningen av tulltjänstemännens rätt i förevarande hänseende lämpligen synes böra ske på annat sätt än generaltullstyrelsen föreslagit. I stället för ett allmänt stadgande varigenom tulltjänsteman tillerkändes polisman befogenhet har ämbetet sålunda förordat mera begränsade bestämmelser, som toge sikte endast på den föreliggande frågan. Sådana bestämmelser borde

enligt ämbetets mening i första hand upptagas i 1923 års lag om straff för olovlig varuinförsel och 1924 års spritinförsellag.

Vidare har ämbetet erinrat att gripande icke kunde begagnas för att i andra fall än då skäl till anhållande föreläge tvångsvis inställa någon till förhör. Det syntes därför ämbetet önskvärt att tulltjänsteman tillerkändes jämväl den rätt som enligt 23 kap. 8 § nya rättegångsbalken tillkomme polisman att till förhör medtaga person som vore tillstådes å plats där brott förövats. Även därom borde föreskrifter meddelas i nyssnämnda lagar.

Departementschefen har förordat de av generaltullstyrelsen och riksåklagarämbetet föreslagna utvidgningarna av tulltjänstemans befogenheter och har därvid funnit den av riksåklagarämbetet anvisade utvägen beträffande formen härför vara att föredraga. Bestämmelser i ämnet borde enligt departementschefen meddelas ej blott med avseende å mål rörande olovlig införsel utan också för de fall, då fråga vore om olovlig utförsel.

12 §.

Denna paragraf har tillkommit på hemställan av *lagrådet*, som erinrade om vissa konkurrensfrågor.

Enligt promulgationsbestämmelsen till 1916 års förordning är förordningen tillämplig allenast såvitt föreskrift därom meddelats i den exportförbuds-författning varom är fråga. Förslaget åsyftar icke att giva de nya bestämmelserna en sålunda begränsad räckvidd. Det torde därför enligt vad *lagrådet* framhåller få antagas vara meningen och lärer också vara påkallat, att en översyn sker av de författningar, vilka utan att hänvisa till 1916 års förordning stadga exportförbud av ifrågavarande slag.

Då det emellertid kunde tänkas understundom vara önskvärt att helt eller delvis utesluta tillämpningen av den nu föreslagna lagen, syntes det *lagrådet* böra övervägas, om möjlighet härtill lämpligen kunde hållas öppen genom ett stadgande av den innebörd, paragrafen utvisar.

I anslutning till propositionens förslag att vissa bötesandelar skola indragas till kronan må här anmärkas, att *1949 års riksdag* efter tillstyrkan av statsutskottet godkänt Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen framlagda förslag till omkostnadsstat för tullstaten. Detta bygger bl. a. på en förestående avveckling av den s. k. smuggelfonden, vilken bildats genom tillskott av vissa nu ifrågavarande bötesandelar.

Utskottet.

Den svenska lagstiftningen rörande straff för olovlig införsel och utförsel av varor är synnerligen svåröverskådlig. De grundläggande författningarna på området äro tre, nämligen 1916 års förordning om straff för olovlig varuutförsel m. m., 1923 års lag om straff för olovlig varuinförsel samt 1924 års lag med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin. Nämnda författningar äro icke helt jämfällbara utan delvis

av olikartad natur. 1916 års förordning avser att stadga straff för alla fall, då vara i strid mot ett av Kungl. Maj:t utfärdat exportförbud utförts ur landet, oavsett vilken orsaken är till förbudet. 1923 års lag är däremot närmast att betrakta som en tullförfattning, tillkommen i syfte att förhindra att varor införas på sådant sätt, att vederbörliga tullavgifter undandragas statskassan. Lagens tillämplighet i fråga om olovlig införsel av tullpliktiga varor, som äro importförbjudna av andra grunder än fiskaliska, t. ex. ur hälsovårds- eller ordningssynpunkter, är i vissa fall omstridd. Beträffande olovlig införsel av spritdrycker och vin gälla särskilda regler i 1 kap. nyssnämnda 1924 års lag, vilken emellertid i 2 kap. även stadgar straff för vissa andra brott, som icke äro att hänföra till smugglingsbrott.

De tre nu nämnda allmänna författningarna ha tillkommit vid olika tidpunkter och äro uppbyggda på olika sätt. Ytterligare svårigheter uppkomma vid tillämpningen därigenom att likartade spörsmål ofta lösts efter skilda principer utan att numera bärande skäl för dessa skiljaktigheter kunna anföras.

Vid sidan av de grundläggande bestämmelserna i nämnda författningar finnas stadganden om straff för överträdelse av olika import- och exportföreskrifter i ett stort antal specialförfattningar av synnerligen skiftande natur. Förteckningar över dessa ha fogats såsom bilagor vid detta utlåtande. I det aktuella fallet komma ej sällan någon av de särskilda straffstadgandena att konkurrera med straffbestämmelse i den allmänna lagstiftningen om straff för smugglingsbrott.

Såsom nyss nämnts innehåller 1924 års spritlag, vilken på åtskilliga punkter hänvisar till 1923 års lag, straffbestämmelser såväl för olovlig införsel av spritdrycker och vin som för andra slag av olovlig befattning med sådana drycker, ävensom vissa straffprocessuella regler. 1924 års lag bildar härigenom en föreningslänk mellan smuggellagstiftningen och spritlagstiftningen, särskilt 1926 års förordning om tillverkning och beskattning av brännvin samt 1937 års förordning angående försäljning av rusdrycker.

Genom förevarande proposition har lagts fram förslag till en lag om straff för olovlig varuutförsel, vilken är avsedd att ersätta nyssnämnda 1916 års förordning i ämnet. Förslaget har bl. a. föranletts av att den gamla förordningen befunnits på ett mindre tillfredsställande sätt lösa en rad problem, vilka blivit aktuella vid den nya rättegångsbalkens ikraftträdande. I samband därmed har upptagits ett flertal andra spörsmål, som väckts genom framställningar från olika håll under senare år. Den föreslagna nya lagen om straff för olovlig varuutförsel har nödvändiggjort åtskilliga ändringar även i 1923 års införsellag samt i 1924 års spritlag. Ändringarna i reglerna rörande förverkande medföra en ändring i lagen om inteckning i fartyg, varjämte den s. k. smuggelfondens avskaffande och borttagandet av enskilda bötesandelar föranleda ändringar i flertalet spritförfattningar. Propositionens förslag är att beteckna såsom en partiell reform och ett försök att afhjälpa vissa särskilt påtagliga brister i den nuvarande lagstiftningen på området.

Såsom ovan nämnts äro de grundläggande författningarna uppbyggda efter skilda principer. Genom förevarande proposition har icke varit möjligt att avlägsna alla sålunda föreliggande olikheter. Visserligen ha somliga ojämnheter undanröjts men i stället ha andra tillskapats. Utskottet skall i det följande anföra några exempel, som åskådliggöra svagheter i nu gällande smuggellagstiftning.

Till en början skall något beröras spörsmålet om organisationen vad beträffar domstolar och åklagare vid handläggning av smuggelmål. För närvarande gäller enligt 8 § i 1916 års förordning, att åtal för olovlig varuutförsel skall anhängiggöras vid rådhusrätt i den stad, där brottet förövats, eller i närmaste stad, om brottet ej begåtts eller upptäckts i stad. Åklagare är allmän åklagare, d. v. s. vederbörande landsfiskal eller stadsfiskal. I mål om olovlig varuinförsel eller olovlig spritinförsel är jämlikt 1923 och 1924 års lagar tullmålsdomstol rätt forum, varjämte åtals väckande ankommer på befattningshavare vid tullverket (tullåklagare). Tullmålsdomstol är enligt 16 § i 1923 års lag rådhusrätterna i vissa städer, någon gång häradsrätt. I den nu föreslagna lagstiftningen om straff för olovlig varuutförsel finnas icke några speciella forumregler, till följd varav rättegångsbalkens vanliga bestämmelser skola äga tillämpning. Härigenom försvinna visserligen de olägenheter, som föranletts av att mål om olovlig varuutförsel hittills endast kunnat handläggas vid rådhusrätt, men i stället tillskapas andra olägenheter, därigenom att mål om olovlig varuutförsel komma att följa helt andra forumregler än mål om olovlig varuinförsel. Genom reformen påverkas icke det nuvarande förhållandet att tullåklagare äger tala i mål om olovlig varuinförsel och allmän åklagare i mål om olovlig varuutförsel.

Såväl enligt gällande rätt som enligt propositionen skola bötesstraff för olovlig utförsel och för olovlig införsel utmätas efter olika grunder. Vid olovlig varuutförsel utdömas dagsböter, vid olovlig varuinförsel normerade böter, beräknade med hänsyn till undandragen tullavgift, och vid olovlig spritinförsel också normerade böter, som emellertid skola bestämmas med ledning av den kvantitet sprit, varom är fråga.

Förverkandereglerna äro likaledes utformade på olika sätt. Det skulle här föra för långt att närmare utveckla de skiljaktigheter, som föreligga i detta avseende. Dessa undanröjas icke till fullo genom propositionens förslag, vilket även inför nya olikheter. Eftergivande av förverkandepåföljd kan enligt 1923 års lag förekomma endast beträffande insmugglat gods i visst fall, medan däremot möjlighet att underlåta utdömande av förverkandepåföljd vid olovlig varuutförsel enligt den i propositionen föreslagna lagen öppnats även beträffande t. ex. forslingsredskap, som brukats vid smugglingen. Även grunderna för eftergivande av förverkande äro angivna på skilda sätt i de tre huvudförfattningarna, som icke heller överensstamma med vad som härutinnan stadgas i de allmänna bestämmelserna om förverkandepåföljd i 2 kap. 16 och 17 §§ strafflagen. Utskottet vill i detta sammanhang erinra om straffrättskommitténs ovan återgivna uttalande att man

vid lagstiftning på specialstraffrättens område rörande förverkande borde hämta ledning av strafflagens nämnda allmänna regler.

Reglerna om förundersökning äro i de olika författningarna icke likartat utformade, ej heller överensstämmande med rättegångsbalkens bestämmelser. Detta kan giva anledning till svårigheter i tillämpningen, vilken ofta torde ankomma på personal utan närmare utbildning vad beträffar sättet för förundersökningens bedrivande.

Genom de nu anförda exemplen har utskottet velat ådagalägga behovet av enklare och klarare regler på smuggellagstiftningens område. Icke minst domstolar och åklagare torde kunna omvittna vilka svårigheter de nuvarande reglerna medföra i tillämpningen såväl materiellt som formellt. Att nå fram till konsekventa och klara lagstadganden lär knappast vara möjligt blott genom ändringar i enstaka paragrafer i de förut nämnda tre författningarna. Ett tillfredsställande resultat kan enligt utskottets mening endast nås, om man obunden av nu gällande författningar från grunden bygger upp ett nytt regelsystem.

Av det ovan sagda framgår, att utskottet är av den uppfattningen, att de nuvarande reglerna böra ersättas av en ny lagstiftning, uppbyggd efter enhetliga synpunkter och tillkommen under tillgodogörande även av de erfarenheter, domstolarna vunnit vid tillämpningen av nuvarande bestämmelser. Man kan under sådana omständigheter överväga vilken lagstiftningsmetod som i förevarande läge är den lämpligaste. Man skulle kunna ifrågasätta att nu avstå från partiella ändringar i lagstiftningen i avvaktan på en mera genomgripande omdaning av denna. Emellertid innebära de i propositionen föreslagna ändringarna påtagliga förbättringar på åtskilliga punkter och böra därför nu genomföras. Samtidigt vill emellertid utskottet förordna, att en utredning igångsättes med uppgift att utarbeta förslag till helt ny lagstiftning om straff för smugglingsbrott. Tidpunkten för en sådan utredning torde nu vara lämplig. Den skulle nämligen kunna samordnas med den utredning angående Kungl. Maj:ts befogenhet att utan medverkan av riksdagen meddela föreskrifter om bl. a. export- och importregleringar, vilken statsrådet och chefen för folkhushållningsdepartementet förutskickat i samband med förfogandelagens förlängning.

Vid den av utskottet nu förordade utredningen kan måhända visa sig möjligt att samla alla erforderliga stadganden om straff för överträdelser mot olika import- och exportbestämmelser inom en och samma lag, som i så fall skulle innehålla endast straffbestämmelserna jämte nödvändiga straffprocessuella regler. De materiella reglerna rörande införsel till och utförsel från riket av gods, vilka bestämmelser skulle straffsanktioneras genom ifrågavarande lag, finge utfärdas i annan ordning.

Vid granskningen av de genom propositionen framlagda lagförslagen har utskottet utgått från att hela lagstiftningsområdet inom en icke alltför lång framtid skall bliva föremål för översyn. Utskottet har därför avhållit sig från att föreslå andra ändringar i propositionens förslag än sådana, som utskottet funnit ur olika synpunkter omedelbart påkallade.

I den mån utskottet i det följande icke berör de olika förslagen, ha dessa icke föranlett erinran från utskottets sida.

Förslaget till lag om straff för olovlig varuutförel.

1 §.

I denna paragraf ha intagits de grundläggande bestämmelserna om brottsrekvisiten samt om straffet vid olovlig varuutförel.

Enligt brottsbeskrivningen, sådan den utformats i propositionens förslag, skall lagen äga avseende å gods, som enligt av Konungen utfärdat förbud icke må utföras. Emellertid kan lagen tänkas komma att gälla även för sådana fall, då förbudet stadgats t. ex. i lag. Det synes tveksamt om överträdelse av dylika förbud bliva att bestraffa enligt förevarande paragraf. För att undanröja oklarheten på denna punkt skulle ett förtydligande av paragrafen vara på sin plats. Därmed torde emellertid kunna anstå till i samband med den allmänna översynen av lagstiftningsområdet. Skäl finnas också att avvakta de resultat, till vilka den förut nämnda utredningen rörande Kungl. Maj:ts konstitutionella befogenheter i detta avseende kunna nå fram.

Enligt propositionens förslag skola för olovlig varuutförel finnas fyra olika straffskalor, varav två äro avsedda för återfallsbrott. Någon möjlighet att säkert konstatera när återfall föreligger finnes emellertid icke för närvarande. Det föres nämligen icke något register över personer, som straffats för olovlig varuutförel. Ej heller synas skäl föreligga att låta upplägga ett sådant register, som med hänsyn till att relativt många brott av hithörande slag begås av utlänningar samt att flertalet brott äro av bagatellartad beskaffenhet skulle komma att innehålla åtskilliga uppgifter av ingen eller ringa praktisk betydelse. Det kan under sådana omständigheter icke anses lämpligt att för återfallsbrott bilda en särskild brottstyp med straff, t. o. m. efter två olika straffskalor.

Även i de mål, då det kan konstateras vara fråga om återfall i olovlig varuutförel, synes straffet i allmänhet kunna utmätas inom den lindrigaste straffskalan, dagsböter. Emellertid torde härutöver lämpligen böra öppnas möjlighet att i vissa fall tillgripa frihetsstraff för personer, som icke låtit sig rättas av ett första bötesstraff utan åter göra sig skyldiga till olovlig varuutförel. Återfall bör därför angivas som en ytterligare straffskärpningsgrund vid sidan om de båda övriga i lagen nämnda, nämligen »i större omfattning eller yrkesmässigt». I dessa fall är maximistraffet enligt propositionen bestämt till fängelse i högst ett år.

För särskilt svåra fall av olovlig varuutförel kan det vara befogat att, oberoende av om återfallsbrott föreligger eller ej, döma till straffarbete. Förutsättning härför bör, efter mönster av åtskilliga bestämmelser i allmänna strafflagen och inom specialstraffrätten, vara, att brottet med hänsyn till omständigheterna är att anse som grovt. Vid bedömande, huruvida brottet är grovt, böra allmänstraffrättsliga normer tillämpas. Som exempel kan nämnas det fall, att någon i ett för landet beträngt läge utför varor av stor betydelse för folkhushållet. Brott begångna av ämbets- eller tjänstemän liksom särskilt kvalificerade återfallsbrott kunna även tänkas bestraffade en-

ligt denna strängare straffskala. Den övre straffgränsen torde böra bestämmas till straffarbete i två år.

I lagförslaget saknas motsvarighet till bestämmelsen i 2 § i 1916 års förordning enligt vilken resande, därest annat icke stadgas för särskilt varuslag, skall äga ur riket medföra de förnödenheter, som prövas icke överstiga behovet under resan. Dessa bestämmelser anser departementschefen vara av administrativ beskaffenhet. Hans mening är tydligen att de i stället skola intagas i exportförbudskungörelserna. Utskottet, som ej vill motsätta sig en sådan anordning, förutsätter emellertid att vid exportregleringarna medborgarna bibehållas vid sin allmänna rättighet att vid utresa ur landet få medföra de för resan behövliga förnödenheterna.

4 §.

I denna paragraf ha införts vissa delvis moderniserade regler rörande förverkande. De äro i allmänhet strängare än de allmänna förverkandereglerna i 2 kap. 16 och 17 §§ strafflagen. Denna avvikelse torde visserligen vara nödvändig för att lagstiftningen skall få avsedd effekt, men hinder synas icke ha förelegat mot att ansluta bestämmelserna formellt närmare till strafflagens stadganden.

Genom föreskriften i fjärde stycket av paragrafen ha domstolarna givits möjlighet att underlåta ådöma förverkandepåföljd, då brottet skett av förbiseende. Det synes utskottet tveksamt att här införa ett inom straffrättens mera centrala delar hittills icke brukat begrepp, nämligen brott begånget av förbiseende. Den närmare innebörden av begreppet torde icke vara alldeles klar. Vidare kan ifrågasättas, om icke liksom i flertalet övriga fall, då konfiskation må ådömas, det kunde anförtros domstolarna att, när omständigheterna så medgiva eller eljest skäl därtill föreligga, endast delvis döma det gods, varom är fråga, förverkat. Dessa frågor synas böra närmare övervägas vid den allmänna utredning utskottet i det föregående förordat.

6 §.

I 2 mom. föreslås, att beträffande förverkande av gods, som beslagtagit vid olovlig varuutförsel eller försök därtill, ett förenklat förfarande skall införas, i vilket beslutanderätten åvilar åklagaren. Ett sådant förfarande lagfästes första gången i 1924 års spritlag och infördes 1946 även i 1923 års varuinförsellag. Ur rättssäkerhetssynpunkt möta emellertid vissa betänkligheter att nu införa förfarandet också i den tilltänkta lagen om straff för olovlig varuutförsel. Vederbörande ägare till det beslagtagna godset torde nämligen, då fråga är om dylika brott, mycket ofta befinna sig utanför Sverige och sålunda vara helt ur stånd att genom anmälan hos åklagaren på sätt lagen förutsätter tillvarataga sina intressen. Vidare synes vara oklart under vilka förutsättningar förfarandet får tillgripas. Emellertid är förfarandet otvivelaktigt förenat med vissa praktiska fördelar. Utskottet vill för den skull icke motsätta sig att bestämmelser härom tills vidare införas i den nu föreslagna lagstiftningen, vilken om den av utskottet förordade omarbetningen kommer till stånd torde bliva av begränsad varaktighet. Under

den tid, den förevarande lagen kan väntas vara i kraft torde vissa erfarenheter komma att vinnas, som få bliva avgörande vid det slutliga ställningstagandet.

8 §.

I propositionen beröres icke närmare huru skall förfaras med beslagtaget gods, därest beslaget beslutas skola hävas. Enligt utskottets mening torde vederbörande myndighet alltid vara skyldig underrätta ägaren till godset om sådant beslut, såvida dennes namn och adress äro kända, oavsett om han vistas inom eller utom landet. Vilka ytterligare åtgärder som skola vidtagas bliva beroende på de närmare omständigheterna. Ofta torde läget kompliceras genom att godsets ägare befinner sig i utlandet. Frågan, huruvida godset under sådana omständigheter skall kunna tillställas honom, torde icke kunna besvaras generellt.

Då motsvarande problem även uppstå beträffande beslag, som meddelats enligt andra bestämmelser, torde dessa spörsmål, såsom departementschefen framhåller, få övervägas i annat sammanhang.

9 §.

Då ansvarstalan enligt förevarande lagförslag är förbehållen allmän åklagare och särbestämmelser icke uppställts beträffande förundersökning angående brott, som avses i lagen, är åklagaren jämlikt bestämmelserna i rättegångsbalken högste förundersökningsledare. De ifrågavarande brotten upptäckas emellertid i mycket stor utsträckning av tulltjänstemän. Dessa ha dock icke ålagts någon allmän skyldighet att medverka i förundersökningen utan ha enligt lagförslaget i huvudsak blott tillerkänts befogenhet att taga gods i beslag samt att i vissa fall gripa misstänkt och föranstalta om hämtning till förhör.

Det är ur flera synpunkter angeläget, att förundersökningsledaren och tulltjänstemännen samarbeta under förundersökningen i mål, varom nu är fråga. Av lättförståeliga skäl kan åklagaren icke själv ombesörja alla de till förundersökningen hörande åtgärder, som måste vidtagas i dessa mål. För åstadkommande av ett effektivt samarbete måste åklagaren kunna giva tulltjänstemännen såväl generella direktiv hur förundersökning skall bedrivas som särskilda uppdrag i fråga om bestämda åtgärder. Härtill torde åklagaren icke vara behörig utan stöd av särskilt stadgande i lag. Hans förhållande till polismyndigheten under förundersökningen regleras i 23 kap. 3 § sista stycket rättegångsbalken, enligt vilket åklagare, då förundersökning ledes av honom, äger att vid undersökningens verkställande anlita biträde av polismyndighet så ock uppdraga åt polisman att vidtaga särskild till undersökningen hörande åtgärd, om dess beskaffenhet tillåter det. Utskottet föreslår på anförda skäl, att i förevarande 9 § av lagförslaget såsom ett nytt andra stycke skola införas bestämmelser, motsvarande i huvudsak innehållet i nyssnämnda stadgande i rättegångsbalken.

Utskottet vill i detta sammanhang särskilt fästa uppmärksamheten på det mycket vanliga fallet, att personer, som stå i begrepp att lämna landet, göra sig skyldiga till försök till olovlig varuutförsel. Är det därvid fråga

om utläningar, som ej ämna återvända till Sverige, och är förseelsen av så bagatellartad natur, att dessa ej rimligen kunna kvarhållas i landet blott för vidare utredning, blir i de flesta fall nödvändigt att förundersökningen utföres på stället av tulltjänstemän, därest någon utredning överhuvud skall komma till stånd. Tulltjänstemännens viktigaste uppgift blir då att hålla förhör med den misstänkte och eventuellt andra personer, som kunna antagas lämna upplysning av betydelse för utredningen. Visserligen är enligt 23 kap. 22 § första stycket rättegångsbalken förundersökning ej erforderlig beträffande brott, varå icke kan följa svårare straff än böter, om tillräckliga skäl för åtal ändock föreligga, men i vart fall bör även i sådana mål, på sätt stadgas i 25 § förundersökningskungörelsen den 19 december 1947, föreligga en särskild handling, varav framgår, huruvida den misstänkte erkänner eller förnekar gärningen. Icke minst för ett behörigt tillvaratagande av den misstänktes rätt med avseende å sedermera uppkommande fråga om förverkande av den beslagtagna egendomen i de fall, då gärningsmannen lämnat landet och icke kan anträffas med stämning, är nödvändigt att några anteckningar finnas rörande dennes ståndpunkts-tagande.

Utskottet förutsätter härvid, att vederbörande åklagarmyndighet genom särskilda föreskrifter eller på annat sätt lämnar tullpersonalen anvisningar rörande dessa förhör och i övrigt klargör vad som enligt 23 kap. rättegångsbalken skall iakttagas vid förundersökning angående brott.

12 §.

Såsom inledningsvis framhållits kunna lätt konkurrensfrågor uppstå, då det gäller bestraffning av gärningar, vilka falla under brottsbeskrivningar såväl i exempelvis den nu föreslagna lagen om straff för olovlig varuutförsel som i särskilda exportförfattningar (se Bilaga 1). Fråga uppstår då, huruvida påföljd skall inträda enligt båda författningarna eller allenast enligt en och i så fall enligt vilkendera. Ur konstitutionell synpunkt torde vara tveksamt, om vid sådan konkurrens regler i lag rörande påföljder för brott kunna åsidosättas till förmån för i administrativ väg utfärdade stadganden. Särskilt tydligt framträder detta problem, då den administrativa författningen innehåller strängare påföljd än lagen.

Såsom exempel på det anförda inom nu ifrågavarande rättsområde kan nämnas, att i några författningar angående förbud mot utförsel ur riket av visst gods stadgats, utom straff av böter och fängelse enligt den normala latituden, även förverkande av godset utan möjlighet till eftergift av förverkandepåföljd. Sådan möjlighet kommer emellertid att finnas enligt förslaget jämlikt 4 § sista stycket, om brottet skett av förbiseende.

Vid domstolsprövning av mål angående ansvar för olovlig varuutförsel aktualiseras dessa svårigheter, då åklagaren åberopar såväl den allmänna lagen som den speciella författningen till stöd för sin talan.

Den nu diskuterade frågan har observerats i propositionen såtillvida som man i 12 § infört en allmän klausul, enligt vilken särskilda föreskrifter om påföljd, intagna i specialförfattningar, skola äga företräde framför lagens

regler. Utskottet har icke något att erinra mot att Kungl. Maj:t, då speciella författningar rörande exportförbud utfärdas, däri inför särskilda ansvarsbestämmelser på vedertaget sätt samt att dessa därvid skola tillämpas med uteslutande av de allmänna reglerna i det föreliggande lagförslaget. Emellertid måste därvid vara ett villkor, att de i dessa författningar stadgade påföljderna äro lindrigare än den allmänna lagens. Vid bedömande av huruvida ansvarsbestämmelserna äro lindrigare enligt den ena författningen än enligt den andra, få stadgandena rörande straff och andra påföljder i de båda författningarna jämföras, varvid bestämmelserna rörande varje påföljd måste betraktas för sig. I övrigt torde dessa frågor få lösas i praxis på samma sätt, som då det under övergångstiden efter en strafflagsändring gäller att avgöra om den äldre eller yngre straffbestämmelsen är lindrigare. Kungl. Maj:t bör på nu anförda grunder bemyndigas att bestämma lindrigare påföljder för överträdelse av exportförbud än vad som stadgas i detta lagförslag, därest omständigheterna skulle föranleda därtill.

Skulle på något område erfordras strängare ansvarspåföljder än de i denna lag stadgade, få i så fall bestämmelser därom intagas i särskild lag eller i författning, som utfärdats med stöd av bemyndigande i lag. Sådana särskilda föreskrifter om påföljder finnas för närvarande exempelvis i lagen den 28 maj 1886 angående stenkolsfyndigheter m. m. beträffande utförsel av uran samt i valutaförordningen den 25 februari 1940, utfärdad med stöd av bestämmelse i valutalagen, beträffande utförsel av valuta.

På grund av dessa överväganden har utskottet funnit lämpligt att föreslå vissa ändringar i 12 §. Enligt utskottets förslag skall, där i lag angående förbud mot utförsel av visst gods eller i författning, som utfärdats med stöd av bestämmelse i sådan lag, givits särskilda föreskrifter om påföljd för överträdelse av förbudet, vad i lagförslaget stadgas icke äga tillämpning. Ej heller skall detta vara tillämpligt med avseende å påföljd för överträdelse av förbud, varom stadgats i annan författning angående utförsel av gods, i den mån sådan påföljd enligt författningen är lindrigare än enligt förslaget.

Övergångsstadgandet.

I lagförslaget behandlas icke frågan huru skall förfaras beträffande böter, som ådömts före lagens ikraftträdande, och värdet av egendom, som dessförinnan av domstol förklarats förverkad, i sådana fall då dessa belopp vid lagens ikraftträdande ännu icke influtit. Motsvarande spörsmål möter för de fall, då en fällande dom, som innehåller bötesstraff och förverkandepåföljd, vid tiden för lagens ikraftträdande ännu icke vunnit laga kraft och tilläventyrs överklagas.

Då förslagets promulgationsbestämmelse icke innehåller regler i denna del, utgår utskottet ifrån att dagen för domfällandet skall vara avgörande. Sålunda får anses, att böter, som före lagens ikraftträdande ådömas av underrätt, skola fördelas i enlighet med stadgandena i tidigare gällande författning. Däremot skola, om i mål, däri underrätt icke meddelat fällande dom, överrätt efter det lagen trätt i kraft fäller vederbörande till böter, nya lagens bestämmelser tillämpas. Motsvarande princip torde anses gälla

även beträffande värdet av förverkad egendom. Utskottet får till stöd för sin mening i denna del åberopa vad lagrådsmajoriteten uttalat i yttrande över ett för 1933 års riksdag framlagt förslag till lag om ändrade bestämmelser i vissa fall rörande fördelning av böter m. m. I nämnda yttrande framhölls, att högsta domstolen i praxis tillämpat de grundsatser, som utskottet ovan angivit.

Det må slutligen erinras om att den s. k. smuggelfonden icke kan bringas till definitivt upphörande förrän samtliga böter och värdet av förverkad egendom, som utdömts enligt äldre författningar influtit. Under någon tid framåt får man sålunda räkna med att smuggelfonden kommer att fortbestå.

Övriga lagförslag.

Ett flertal av de genom propositionen föreslagna ändringarna i skilda författningar ha betingats av riksdagens begäran om borttagande av de särskilda bötesandelarna i tull- och spritlagstiftningen.

Med hänsyn till den allmänna omarbetning av smuggellagstiftningen, som utskottet ovan förordat, har utskottet beträffande övriga föreslagna ändringar i de av propositionen berörda författningarna icke ingått på en detaljgranskning. Vid den prövning, som dessa författningsförslag underkastats i utskottet, har utskottet emellertid icke funnit anledning till erinran mot att de föreslagna bestämmelserna, som innebära vissa förbättringar, nu antagas att gälla tills hela lagstiftningen hunnit omarbetas.

Med stöd av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A. att riksdagen — med förklaring, att riksdagen funnit vissa ändringar böra vidtagas i det genom förevarande proposition framlagda förslaget till lag om straff för olovlig varuutförsel — måtte för sin del antaga följande förslag till

1) L a g om straff för olovlig varuutförsel.

Härigenom förordnas som följer.

(Kungl. Maj:ts förslag:)

1 §.

Den som utan att giva det tillkännas hos vederbörlig myndighet eller medelst vilseledande åtgärd från riket utför gods, oaktat det enligt av Konungen utfärdat förbud icke må utföras, straffes för olovlig varuutförsel med dagsböter eller, om utförseln sker i större omfattning eller

(Utskottets förslag:)

1 §.

Den som utan att giva det tillkännas hos vederbörlig myndighet eller medelst vilseledande åtgärd från riket utför gods, oaktat det enligt av Konungen utfärdat förbud icke må utföras, straffes för olovlig varuutförsel med dagsböter eller, om utförseln sker i större omfattning eller

(Kungl. Maj:ts förslag:)

(Utskottets förslag:)

yrkesmässigt, högst med fängelse i ett år.

Har gärningsmannen förut genom lagakraftvunnen dom blivit dömd för enahanda brott, vare straffet dagsböter eller fängelse och må, om den olovliga utförseln skett i större omfattning eller yrkesmässigt, dömas till straffarbete i högst två år.

yrkesmässigt eller ock gärningsmannen förut genom lagakraftvunnen dom blivit dömd för olovlig varuutförsel, högst med fängelse i ett år.

Är brottet med hänsyn till omständigheterna att anse som grovt, må dömas till straffarbete i högst två år.

2 §.

Såsom olovlig varuutförsel skall ock anses:

1. om någon utför gods, med avseende å vilket särskilt utförselbud ej gäller men som helt eller delvis framställts genom bearbetning eller förädling av till utförsel förbjudna ämnen, därest av godsets myckenhet eller omständigheterna i övrigt framgår att den gjorda bearbetningen eller förädlingen avsett allenast att möjliggöra utförsel av de i godset ingående, till utförsel förbjudna ämnena;

2. om någon utan Konungens tillstånd från riket bortför till utförsel förbjudet gods som ännu ej är att enligt tullagstiftningen anse såsom till riket infört men som inkommit å svenskt territorialvatten eller inom rikets landgräns och ej är bestämt till ort utom riket; samt

3. om någon utan tillstånd av tullmyndighet tager gods av till utförsel förbjuden beskaffenhet i större myckenhet eller av annat slag, än han på grund av särskild föreskrift må vara berättigad att utföra, ombord på fartyg eller luftfartyg som befinner sig på resa i utrikes trafik eller skall avgå i sådan trafik.

3 §.

Lika med olovlig varuutförsel anses försök därtill.

Hava flera medverkat till gärning som enligt denna lag är belagd med straff, gälle vad i 3 kap. strafflagen är stadgat.

4 §.

Gods som någon olovligen utfört eller sökt utföra skall förklaras förverkat. Kan godset ej tillrättaskaffas, gälde den brottslige dess värde.

Tillika skall förklaras förverkat

a) emballage eller kärl vari godset förvaras ävensom annan förvaringspersedel i vilken godset påträffas, därest persedeln på grund av sin beskaffenhet är särskilt ägnad att användas för olovlig varuutförsel; samt

b) farkost av mindre nettodräktighet än etthundratjugu ton eller dragare och fordon eller annat forslingsredskap som för transport av godset begagnats vid resa, vilken måste antagas hava ägt rum i väsentligt syfte att före-

(Kungl. Maj:ts förslag:)

(Utskottets förslag:)

taga olovlig varuutförsel, eller eljest vid tillfälle, då de forslade varorna till väsentlig del utgjorts av gods som var avsett att olovligen utföras, allt dock endast om forslingsredskapet tillhör eller på grund av avbetalningsköp innehaves av godsets ägare eller annan, som finnes hava ägt kännedom om den olovliga varuutförseln eller skälig anledning att misstänka densamma, samt tillika godset anträffats under forslingen.

Avser förverkandeförklaring farkost som besväras av sjöpanträtt eller inteckning, må domstolen ock förklara att panträtten i farkosten skall upphöra. Finnes i annat fall någons rätt till föremål som förklaras förverkat böra oaktat förklaringen bestå, göre domstolen förbehåll därom.

Framgår av omständigheterna att brottet skett av förbiseende, må av domstolens prövning bero, huruvida förverkandepåföljd skall inträda.

5 §.

När beslag lagts å egendom som kan antagas vara förverkad enligt denna lag, skall åklagaren antingen så snart ske kan väcka talan vid domstol med yrkande om egendomens förverkande eller ock förfara på sätt i 6 § 2 mom. sägs.

Vad i rättegångsbalken är stadgat om den tid, inom vilken åtal sist skall hava väckts, skall ej äga tillämpning.

6 §.

1 mom. Är fråga om förverkande av annan egendom än forslingsredskap och är ägaren ej känd, eller har han icke känt hemvist inom riket, eller kan eljest ej på sätt om stämning i brottmål är stadgat delgivning ske här i riket, må talan om egendomens förverkande föras mot forslare eller annan innehavare av den beslagtagna egendomen, om han kan anträffas med stämning.

2 mom. Kan ej mot någon föras ansvarstalan för olovlig befattning med egendom som enligt denna lag tagits i beslag, må åklagaren, där fråga är allenast om annan egendom än forslingsredskap och egendomens värde uppskattas till mindre än etthundra kronor, i stället för att vid domstol väcka talan om egendomens förverkande meddela skriftligt förordnande att beslaget skall tillsvidare bestå; och skall i sådant fall egendomen vara förverkad därest icke inom en månad, sedan förordnandet meddelats, ägaren eller annan, som påstår sig äga rätt till egendomen, hos åklagaren anmäler missnöje med beslaget.

Anmäles missnöje, skall åklagaren, om ej beslaget finnes böra hävas, väcka talan vid domstol med yrkande om egendomens förverkande. Väcket ej talan inom en månad sedan anmälan gjorts, skall beslaget gå åter.

Har förordnande enligt första stycket meddelats och anställes, innan frågan om egendomens förverkande blivit avgjord i den ordning som ovan angivits, åtal angående olovlig befattning med de varor förordnandet avser,

*(Kungl. Maj:ts förslag:)**(Utskottets förslag:)*

skall frågan om egendomens förverkande i stället prövas i samband med åtalet; och skola förty jämlikt första och andra styckena vidtagna åtgärder förfalla.

7 §.

1 mom. Sedan slutligen avgjorts, att egendom som tagits i beslag skall vara förverkad, skall egendomen, där ej föreskrift i särskild författning till annat föranleder, genom åklagarens försorg försäljas på offentlig auktion. Förvaringspersedel som på grund av sin beskaffenhet är särskilt ägnad att användas för olovlig varuutförsel må dock försäljas allenast om den gjorts otjänlig för sådant ändamål. Där detta icke lämpligen kan ske, skall med persedeln förfaras på sätt länsstyrelsen bestämmer.

2 mom. Är beslagtagen egendom underkastad förskämning eller snar förstörelse eller annan nedgång i värde, må den genast försäljas på offentlig auktion, och skall så alltid ske om ägaren begär det. Uppskattas egendomens värde till etthundra kronor eller mera och har ej försäljning påkallats av ägaren, skall dock tillstånd till försäljningen sökas hos den domstol som har att upptaga frågan om egendomens förverkande. Domstolen må utan ägarens hörande meddela beslut om egendomens avyttring.

Köpeskilling som influtit vid avyttring enligt detta moment skall intill dess frågan om förverkande blivit slutligen avgjord mot ränta insättas i bank.

8 §.

Häves beslag å utländskt oförtullat gods, skall egendomen eller, om godset redan försålts, köpeskillingen överlämnas till tullmyndigheten för behörig redovisning.

9 §.

Tulltjänsteman, posttjänsteman och tjänsteman vid statens järnvägar åligger att i den mån honom anbefalld tjänstgöring därtill föranleder noggrant övervaka, att olovlig varuutförsel icke äger rum. Vid sådan tillsyn äger, utan hinder av vad eljest är stadgat, posttjänsteman föranstalta om undersökning av postpaket som vid postanstalt i riket inlämnats för befordran till utrikes ort.

Förundersökningsledare äge vid verkställande av undersökning angående brott, som avses i denna lag, anlita biträde av tulltjänsteman så ock uppdraga åt tulltjänsteman att vidtaga särskild till undersökningen hörande åtgärd, om dess beskaffenhet tillåter det.

Förekommer anledning att olovlig varuutförsel eller försök till sådan utförsel ägt rum, må befattningshavare som sägs i första stycket taga egen-

(Kungl. Maj:ts förslag:)

(Utskottets förslag:)

dom, som kan antagas vara förverkad, i beslag. Anmälan därom skall skyndsamt göras hos åklagaren, som har att omedelbart pröva, om beslaget skall bestå.

Tulltjänsteman äger ock enahanda rätt som enligt lag tillkommer polisman att gripa den som misstänkes för olovlig varuutförsel eller försök därtill samt att till förhör medtaga den som är tillstädes å plats där sådant brott förövas.

10 §.

Förekommer mot någon, som anträffas vid gräns- eller kustort eller ankommer till plats där förbindelse med utlandet äger rum, anledning att han har på sig förstucket, till utförsel förbjudet gods i avsikt att utföra det, må för eftersökande av sådant gods tulltjänsteman företaga kroppsvisitation å honom. Om vederbörande chef för tull-, kust- eller gränsbevakning finner skärpning av tullkontrollen å persontrafiken till utlandet med viss lägenhet eller för viss tidrymd å någon plats oundgängligen nödvändig, må efter bevakningschefens bestämmande kroppsvisitation verkställas å envar med lägenheten eller under tidrymden från platsen till utlandet avresande person. Sådant förordnande skall ofördröjligen underställas generaltullstyrelsens prövning men går likväl genast i verkställighet.

Kroppsvisitation som är av mera väsentlig omfattning skall verkställas inomhus i avskilt rum eller i lämpligt utrymme i fartyg samt, om undersökningsman eller den undersökte begär det och det kan ske utan större omgång, i vittnens närvaro. Kroppsvisitation å kvinna må ej verkställas eller bevittnas av annan än kvinna.

Förande av protokoll och utfärdande av bevis om företagen kroppsvisitation erfordras ej, med mindre föremål som påträffas tages i beslag.

11 §.

Böter som ådömas enligt denna lag så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

12 §.

Där i lag eller *författning* angående förbud mot utförsel av visst gods givits särskilda föreskrifter om påföljd för överträdelse av förbudet, skall vad i denna lag stadgas icke äga tillämpning.

12 §.

Där i lag angående förbud mot utförsel av visst gods eller i *författning*, som utfärdats med stöd av *bestämmelse i sådan lag*, givits särskilda föreskrifter om påföljd för överträdelse av förbudet, skall vad i denna lag stadgas icke äga tillämpning. *Ej heller vare denna lag tillämplig med avseende å påföljd för överträdelse av förbud, varom stadgats i an-*

*(Kungl. Maj:ts förslag:)**(Utskottets förslag:)*

nan författning angående utförsel av gods, i den mån sådan påföljd enligt författningen är lindrigare än enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1949, då förordningen den 3 mars 1916 (nr 49) om straff för olovlig varuutförsel m. m. upphör att gälla.

Förekommer i lag eller författning hänvisning till föreskrift, som ersatts genom bestämmelse i denna lag, skall hänvisningen i stället avse denna lag.

2) L a g

angående ändring i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel.

Härigenom förordnas, att 1 § 3—5 mom. lagen den 8 juni 1923 om straff för olovlig varuinförsel skola upphöra att gälla ävensom att 1 § 9 och 10 mom. samt 6, 7, 11, 19 och 21 §§ samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Gällande lydelse.)**(Föreslagen lydelse.)*

1 §.

9 m o m. Är olovligen — — — ock förverkat:

a) emballage eller — — — varuinförsel; samt

b) farkost av mindre nettodräktighet än etthundratjugo ton eller dragare och fordon eller annat forslingsredskap, som för transport av det olovligen införda godset begagnats vid resa, vilken måste antagas hava ägt rum i väsentligt syfte att företaga olovlig varuinförsel, eller eljest vid tillfälle, då de forslade varorna till väsentlig del utgjorts av olovligen infört gods, allt dock endast för så vitt forslingsredskapet tillhör godsets ägare eller annan, som finnes hava ägt kännedom om den olovliga varuinförseln eller skäligen anledning att

b) farkost av mindre nettodräktighet än etthundratjugo ton eller dragare och fordon eller annat forslingsredskap, som för transport av det olovligen införda godset begagnats vid resa, vilken måste antagas hava ägt rum i väsentligt syfte att företaga olovlig varuinförsel, eller eljest vid tillfälle, då de forslade varorna till väsentlig del utgjorts av olovligen infört gods, allt dock endast för så vitt forslingsredskapet tillhör eller på grund av avbetalningsköp innehas av godsets ägare eller annan, som finnes hava ägt kännedom om den

¹ Senaste lydelse se beträffande 1 § 9 mom. och 6 § 1924: 226 samt beträffande 19 § 1938: 267.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

misstänka densamma, samt tillika godset anträffats under forslingen.

10 m o m. *Innefattar olovlig varuinförsel tillika förbrytelse i tjänsten, varde den förbrytelse bedömd enligt allmänna strafflagen.*

olovliga varuinförseln eller skälig anledning att misstänka densamma, samt tillika godset anträffats under forslingen.

10 m o m. *Avser förverkandeförklaring farkost, som besväras av sjöpanträtt eller inteckning, må domstolen ock förklara, att panträtten i farkosten skall upphöra. Finnes i annat fall någons rätt till föremål, som förklaras förverkat, böra oaktat förklaringen bestå, göre domstolen förbehåll därom.*

6 §.

Förövar den, som *två eller flera gånger straffats* för olovlig varuinförsel av annat slag, än som avses i 1 § 6 mom., ånyo enahanda brott av beskaffenhet att icke vara hänförligt under sagda mom., dömes till böter efter de för varje särskilt fall i 1 och 5 §§ stadgade grunder, till fängelse eller till straffarbete i högst två år.

Förövar den, som *genom lagakraftvunnen dom dömts* för olovlig varuinförsel av annat slag än som avses i 1 § 6 mom., ånyo enahanda brott av beskaffenhet att icke vara hänförligt under sagda mom., dömes till böter efter de för varje särskilt fall i 1 och 5 §§ stadgade grunder eller till fängelse. *Sker den olovliga införseln i större omfattning eller yrkesmässigt, må dömas till straffarbete i högst två år.*

Beträffande gods — — — 9 mom. sägs.

7 §.

Den, som uppsåtligen förleder annan till olovlig varuinförsel eller vid utförande av sådant brott med råd eller dåd uppsåtligen hjälper, så att gärningen därigenom sker, straffes som vore han själv gärningsman. Har någon före brottets utförande eller vid utförandet, dock i mindre mån än nyss är sagt, med råd eller dåd gärningen främjat, straffes efter ty som han prövas hava till brottet bidragit. Om någon utan att hava sådan del i brottet, som nu sagts, sedan brottet timat, med vetskap därom va-

Hava flera medverkat till olovlig varuinförsel, gälle vad i 3 kap. strafflagen är stadgat.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

rit gärningsmannen behjälplig att godset dölja, förbyta eller föryttra, straffes efter som brottet var till, dock mindre än om han själv varit gärningsman.

Den, till vilken olovligen infört gods avyttrats, vare ej på den grund förfallen till ansvar för delaktighet i gärningen enligt vad i första stycket sägs.

Delaktighet i olovlig varuinförsel, som avses i 1 § 6 mom., är ej med ansvar belagd.

Anstiftan av eller medhjälp till olovlig varuinförsel, som avses i 1 § 6 mom., är ej med ansvar belagd.

11 §.

Tulltjänsteman äger — — — lag avses.

Enahanda undersökningsrätt — — — än tulltjänsteman.

Vid undersökning, varom sägs i första stycket, äger tulltjänsteman enahanda rätt som enligt lag tillkommer polisman att gripa den som misstänkes för brottet samt att till förhör medtaga den som är tillstädes å den plats där brottet förövats.

19 §.

Av böter, som ådömas enligt denna lag, så ock av behållna försäljningssumman för förverkad egendom eller av belopp, som jämlikt 8 § utgivits i stället för sådan egendom, skall en tredjedel tillfalla kronan och återstoden ställas till generaltullstyrelsens förfogande att användas till uppmuntran av tulltjänstemän och polismän, som ådagalagt synnerligt nit vid beivrande av olovlig varuinförsel, eller eljest till ändamål, ägnat att främja upptäckandet av eller motverka sådan införsel.

Böter som ådömas enligt denna lag så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

21 §.

1 m o m. *Egendom, som genom laga kraft ägande utslag förklarats förverkad, skall, där ej föreskrift i särskild författning till annat föranleder, av vederbörande tullförvaltning försäljas å offentlig auktion. Förvaringspersedel må likväl försäljas allenast för så vitt den gjorts otjänlig att användas såsom redskap för olovlig varuinförsel; skolande, där detta icke lämpligen kan ske, med persedeln förfaras på sätt generaltullstyrelsen bestämmer.*

2 m o m. *Forslingsredskap, som tages i beslag, må försäljas utan annat uppskov, än som erfordras för auktionens behöriga kungörande.*

I fall, då beslagtagen annan egendom ådagalägges vara underkastad förskämning eller snar förstörelse eller annan nedgång i värde, såframt avyttringen därav fördröjes, äge på anmälan därom den domstol, å vilkens handläggning målet beror, att utan avbidan på ägares inställelse meddela beslut om egendomens avyttring.

Köpeskilling, som influtit vid avyttring enligt detta mom., skall, intill dess utslag fallit och vunnit laga kraft, nedsättas i tullkassan.

1 m o m. *Sedan slutligen avgjorts, att egendom som tagits i beslag skall vara förverkad, skall egendomen, där ej föreskrift i särskild författning till annat föranleder, av vederbörande tullförvaltning försäljas å offentlig auktion. Förvaringspersedel, som på grund av sin beskaffenhet är särskilt ägnad att användas i och för olovlig varuinförsel, må likväl försäljas allenast för så vitt den gjorts otjänlig för sådant ändamål; skolande, där detta icke lämpligen kan ske, med persedeln förfaras på sätt generaltullstyrelsen bestämmer.*

2 m o m. *Är beslagtagen egendom underkastad förskämning eller snar förstörelse eller annan nedgång i värde, må den genast försäljas på offentlig auktion, och skall så alltid ske, om ägaren begär det. Uppskattas egendomens värde till etthundra kronor eller mera och har ej försäljning påkallats av ägaren, skall dock tillstånd till försäljningen sökas hos den domstol, som har att upptaga frågan om egendomens förverkande. Domstolen må utan ägarens hörande meddela beslut om egendomens avyttring.*

Köpeskilling, som influtit vid avyttring enligt detta mom., skall, intill dess frågan om förverkande blivit slutligen avgjord, nedsättas i tullkassan.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1949.

3) Lag

om ändring i lagen den 20 juni 1924 (nr 225) med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin.

Härigenom förordnas, att 8 § 3 mom. lagen den 20 juni 1924 med särskilda bestämmelser angående olovlig befattning med spritdrycker och vin skall upphöra att gälla ävensom att 1 § 2—4 mom., 5 § 1 och 2 mom., 10 § 1 och 2 mom. samt 16, 22 och 23 §§ samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

1 §.

2 mom. Vad i 1 § 2—5 mom. i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel finnes stadgat skall i tillämpliga delar äga giltighet beträffande brott, som avses här ovan i 1 mom.

2 mom. Vad i 1 § 2 mom i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel finnes stadgat skall i tillämpliga delar äga giltighet beträffande brott, som avses här ovan i 1 mom.

3 mom. Lika med — — — försök därtill.

Angående delaktighet i brott, varom i 1 mom. förmäles, skall gälla vad som finnes stadgat i 7 § första stycket i lagen om straff för olovlig varuinförsel.

Hava flera medverkat till brott, varom i 1 mom. förmäles, gälle vad i 3 kap. strafflagen är stadgat.

4 mom. Förövas olovlig införsel av spritdrycker eller vin av den, som en eller flera gånger fällts till straff för enahanda brott eller för brott, som i 5 § sägs, skall till fängelse eller till straffarbete i högst två år dömas. Har införseln skett i allenast ringa omfattning och utan syfte att försälja dryckerna, då må, där omständigheterna äro synnerligen mildrande

4 mom. Förövas olovlig införsel av spritdrycker eller vin av den, som förut genom lagakraftvunnen dom dömts för enahanda brott eller för brott, som sägs i 5 §, eller för olovlig införsel av andra varor än spritdrycker och vin, vare straffet böter efter vad i 1 mom. stadgas eller fängelse, och må, där den olovliga införseln skett i större omfattning eller yrkes-

¹ Senaste lydelse se beträffande 1 § 4 mom., 5 § 1 mom. och 10 § 1 mom. 1928:145, beträffande 16 § 1946:867, beträffande 22 § 1938:264 samt beträffande 23 § 1 mom. 1947:473. (Angående 23 § 2 och 5 mom. se 1938:264.)

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

och ej föreligger fall, som avses i 1 § 3 mom. i lagen om straff för olovlig varuinförsel, dömas till böter efter vad i 1 mom. här ovan stadgas.

Förövas olovlig införsel av spritdrycker eller vin av den, som två eller flera gånger undergått straff för olovlig införsel av andra varor än spritdrycker och vin, skall dömas till böter efter vad i 1 mom. stadgas eller till fängelse eller till straffarbete i högst två år; dock må ej i fall, som avses i 1 § 3 mom. i lagen om straff för olovlig varuinförsel, till böter dömas.

mässigt, dömas till straffarbete i högst två år. Var det tidigare brottet sådant som sägs i denna lag, må ej till böter dömas i annat fall, än då införseln skett i allenast ringa omfattning och utan syfte att försälja dryckerna samt omständigheterna jämväl i övrigt äro synnerligen mildrande.

5 §.

1 m o m. Var som, utan att kunna såsom gärningsman eller delaktig fällas till ansvar för brott, som i 1 § sägs, för egen eller annans räkning förvärvar, forslar, döljer eller förvarar spritdrycker eller vin, skall, där det är uppenbart, att dryckerna olovligen införts, straffas med böter till belopp motsvarande lägst tio, högst tjugu kronor för liter av de drycker, med vilka han tagit sådan olovlig befattning, dock minst trettio och högst femtusen kronor, eller med fängelse i högst ett år. Angående höjning i visst fall av böternas belopp gäller vad i 1 § 1 mom. andra stycket stadgas.

Kan den — — — — — ansvar fri.

Förövas brott, som i detta mom. avses, av den, som förut *fällts till straff* för enahanda brott eller för brott, som i 1 § sägs, straffes som i 1 § 4 mom. *första stycket* är för där avsett fall stadgat.

2 m o m. Lika med — — — försök därtill.

5 §.

1 m o m. Var som, utan att kunna fällas till ansvar för brott, som i 1 § sägs, för egen eller annans räkning förvärvar, forslar, döljer eller förvarar spritdrycker eller vin, skall, där det är uppenbart, att dryckerna olovligen införts, straffas med böter till belopp motsvarande lägst tio, högst tjugu kronor för liter av de drycker, med vilka han tagit sådan olovlig befattning, dock minst trettio och högst femtusen kronor, eller med fängelse i högst ett år. Angående höjning i visst fall av böternas belopp gäller vad i 1 § 1 mom. andra stycket stadgas.

Förövas brott, som i detta mom. avses, av den, som förut *genom lagkraftvunnen dom dömts* för enahanda brott eller för brott, som i 1 § sägs, straffes som i 1 § 4 mom. är för där avsett fall stadgat.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

Angående delaktighet i brott, varom i 1 mom. förmäles, skall vad i 7 § första stycket första och andra punkterna i lagen om straff för olovlig varuinförsel finnes stadgat äga motsvarande tillämpning.

Hava flera medverkat till brott, varom i 1 mom. förmäles, gälle vad i 3 kap. strafflagen är stadgat.

10 §.

1 m o m. Var som — — — stycket stadgas.

Kan den — — — — — ansvar fri.

Beträdes någon med sådan olovlig befattning med spritdrycker, som i detta mom. sägs, och har han förut fällts till straff för enahanda brott eller för brott, som avses i 30 § 1 mom. eller 31 § 2 mom. i förordningen angående tillverkning och beskattning av brännvin eller i 22 § 1 mom. i förordningen angående handel med skattefri sprit eller i 11 § 1 mom. första stycket i förordningen angående vissa alkoholhaltiga preparat m. m., straffes såsom i 30 § 1 mom. andra och tredje styckena i förordningen angående tillverkning och beskattning av brännvin är för där avsett fall stadgat.

Beträdes någon med sådan olovlig befattning med spritdrycker, som i detta mom. sägs, och har han förut genom lagakraftvunnen dom dömts för enahanda brott eller för brott, som avses i 30 § 1 mom. eller 31 § 2 mom. i förordningen angående tillverkning och beskattning av brännvin eller i 22 § 1 mom. i förordningen angående handel med skattefri sprit eller i 11 § 1 mom. första stycket i förordningen angående vissa alkoholhaltiga preparat m. m., straffes såsom i 30 § 1 mom. andra och tredje styckena i förordningen angående tillverkning och beskattning av brännvin är för där avsett fall stadgat.

2 m o m. Lika med — — — försök därtill.

Angående delaktighet i brott, varom i 1 mom. förmäles, skall vad i 7 § första stycket första och andra punkterna i lagen om straff för olovlig varuinförsel finnes stadgat äga motsvarande tillämpning.

Hava flera medverkat till brott, varom i 1 mom. förmäles, gälle vad i 3 kap. strafflagen är stadgat.

16 §.

Är fråga — — — — — med stämning.

Påföljd, som i 8 § 3 mom. sägs, må ej ådömas, med mindre inteckningens innehavare erhållit underrättelse om målet i den ordning, som angå-

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

ende delgivning av stämning är stadgad; är inteckningens innehavare ej känd eller har han icke känt hemvist inom riket eller kan eljest ej på sätt om stämning i brottmål är stadgat delgivning ske här i riket, må i stället sådan underrättelse kungöras på sätt i 33 kap. 12 § rättegångsbalken sägs.

22 §.

Med spritdrycker — — — — — eller mera.

I fråga om förfarande med forslingsredskap, som jämlikt denna lag tages i beslag, skall vad i 21 § i lagen om straff för olovlig varuinförsel stadgas i tillämpliga delar lända till efterrättelse; dock att farkost, som har en nettodräktighet av fem ton eller därutöver, må säljas först sedan frågan om dess förverkande blivit avgjord. Med egendom, som avses i 8 § 4 mom. denna lag, förfares, där ej föreskrift i särskild författning till annat föranleder, i överensstämmelse med de regler som gälla beträffande det forslingsredskap, varå egendomen anträffats. Finnes sådan egendom vara underkastad förskämning eller snar förstörelse, må den likväl alltid säljas innan frågan om dess förverkande blivit avgjord.

Utän hinder — — — — — finner lämpligt.

I fråga om förfarande med forslingsredskap, som jämlikt denna lag tages i beslag, samt egendom, som avses i 8 § 4 mom., skall vad i 21 § i lagen om straff för olovlig varuinförsel stadgas i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

23 §.

1 mom. Av böter, som ådömas enligt denna lag eller, på grund av stadgandet i 9 §, jämlikt lagen om straff för olovlig varuinförsel, så ock av behållna försäljningssumman för förverkad egendom eller av belopp, som utgivits i stället för sådan egen-

Böter som ådömas enligt denna lag eller, på grund av stadgandet i 9 §, jämlikt lagen om straff för olovlig varuinförsel så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

dom, skall en tredjedel tillfalla kronan. Återstoden skall, då fråga är om böter, som ådömas på grund av stadgande i 1 kap., eller om försäljningssumman för eller värdet av egendom, som på grund av sådant stadgande dömts eller skolat dömas förverkad, ställas till generaltullstyrelsens förfogande att användas till det i 19 § i lagen om straff för olovlig varuinförsel omförmälda ändamål och i annat fall fördelas med ena hälften till generaltullstyrelsen, att användas på sätt nyss sagts, och med andra hälften i Stockholm till poliskammaren, i annan stad till magistraten samt eljest till länsstyrelsen, att i enlighet med föreskrifter, som Konungen utfärdar, användas till uppmuntran av polismän, som ådagalagt synnerligt nit vid beivrande av olovlig hantering av rusdrycker.

3 mom. På vederbörande länsstyrelse eller, där åklagaren är tullverkets åklagare, på generaltullstyrelsen ankommer att fastställa fördelningen av försäljningssumman för förverkad egendom, då frågan om egendomens förverkande blivit avgjord annorledes än genom domstols utslag.

4 mom. Skall egendom vara förverkad såväl jämlikt denna lag som jämlikt annan författning, skall be-
träffande fördelningen av försäljningssumman eller egendomens värde gälla vad i denna lag är stadgat.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1949.

4) L a g

angående ändrad lydelse av 19 a § lagen den 10 maj 1901 (nr 26 s. 1) om inteckning i fartyg.

Härigenom förordnas, att 19 a § lagen den 10 maj 1901 om inteckning i fartyg¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

19 a §.

Har domstol, vid meddelande av förklaring att fartyg *jämlikt 2 kap. 17 § strafflagen* skall vara förverkat till kronan, tillika beträffande inteckning i fartyget förklarar, att pant-rätten i fartyget skall upphöra, må, sedan utslaget vunnit laga kraft, inteckningen dödas på ansökan utav ny ägare av fartyget eller lott däri, ändå att inteckningshandlingen i huvudskrift ej företes.

Har domstol, vid meddelande av förklaring att fartyg skall vara förverkat till kronan, tillika beträffande inteckning i fartyget förklarar, att panträtten i fartyget skall upphöra, må, sedan utslaget vunnit laga kraft, inteckningen dödas på ansökan utav ny ägare av fartyget eller lott däri, ändå att inteckningshandlingen i huvudskrift ej företes.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1949.

5) L a g

angående ändring i lagen den 10 februari 1933 (nr 28) om ändrade bestämmelser i vissa fall rörande fördelning av böter m. m.

Härigenom förordnas, att andra stycket i lagen den 10 februari 1933 om ändrade bestämmelser i vissa fall rörande fördelning av böter m. m. skall utgå.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1949.

¹ Se 1948: 464.

6) Förordning

om ändrad lydelse av 7 kap. 22 § förordningen den 18 juni 1937 (nr 436)
angående försäljning av rusdrycker.

Härigenom förordnas, att 7 kap. 22 § förordningen den 18 juni 1937 angående försäljning av rusdrycker¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

7 kap.

22 §.

Av böter som ådömas enligt denna förordning samt värdet av rusdrycker jämte kärl och emballage som enligt denna förordning dömas förbrutna tillfalle en tredjedel, dock högst femhundra kronor, åklagaren. Lika del skall, om särskild angivare eller beslagare finnes, tillfalla denne, men om så ej är fallet, ställas i stad till magistratens samt på landet till länsstyrelsens förfogande att, i enlighet med föreskrifter som Konungen utfärdar, användas till uppmuntran av polismän, som ådagalagt synnerligt nit vid beivrande av olovlig hantering av rusdrycker. Återstoden tillfaller kronan.

Böter och viten som ådömas enligt denna förordning så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

Andel som nu sagts tillkomme dock ej angivare, då angivelse skett av föräldrar mot barn, barn mot föräldrar, makar eller syskon mot varandra, annan skyldeman mot den hos vilken han njuter kost eller underhåll, fosterbarn mot fosterföräldrar eller tjänare mot husbondefolk under den tid de äro i tjänsten.

Utdömt vite tillfaller kronan.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1949.

¹ Senaste lydelse se 1947: 482.

7) Förordning

om ändrad lydelse av 32 § 2 mom. förordningen den 1 juli 1918 (nr 508)
angående handel med skattefri sprit.

Härigenom förordnas, att 32 § 2 mom. förordningen den 1 juli 1918 angående handel med skattefri sprit¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

32 §.

2 m o m. Av böter, som enligt denna förordning ådömas, ävensom av värdet av vad som jämlikt densamma är att anse såsom förbrutet, tillfalle en tredjedel, dock högst femhundra kronor, åklagaren. Lika del skall, om särskild angivare eller beslagare finnes, tillfalla denne, men, om så ej är fallet, ställas i Stockholm till poliskammarens, i annan stad till magistratens samt å landet till länsstyrelsens förfogande att i enlighet med föreskrifter, som Konungen utfärdar, användas till uppmuntran av polismän, som ådagalagt synnerligt nit vid beivrande av olovlig rusdrycks- eller sprithantering. Återstoden tillfaller kronan.

2 m o m. Böter som ådömas enligt denna förordning så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

Andel, som nu sagts, tillkomme dock ej angivare, då angivelse skett av föräldrar mot barn, barn mot föräldrar, makar eller syskon mot varandra, annan skyldeman mot den, hos vilken han njuter kost eller underhåll, fosterbarn mot fosterföräldrar eller tjänare mot husbondefolk under den tid de äro i tjänsten.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1949.

¹ Senaste lydelse se 1947: 478.

8) F ö r o r d n i n g

om ändrad lydelse av 18 § 2 mom. förordningen den 1 juli 1918 (nr 564)
angående vissa alkoholhaltiga preparat m. m.

Härigenom förordnas, att 18 § 2 mom. förordningen den 1 juli 1918 angående vissa alkoholhaltiga preparat m. m.¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

18 §.

2 m o m. Av böter, som enligt denna förordning ådömas, ävensom av värdet av vad som jämlikt densamma är att anse såsom förbrutet, tillfalla en tredjedel, dock högst femhundra kronor, åklagaren. Lika del skall, om särskild angivare eller beslagare finnes, tillfalla denne, men, om så ej är fallet, ställas i Stockholm till poliskammarens, i annan stad till magistratens samt å landet till länsstyrelsens förfogande att i enlighet med föreskrifter, som Konungen utfärdar, användas till uppmuntran av polismän, som ådagalagt synnerligt nit vid beivrande av olöglig rusdrycks- eller sprithantering. Återstoden tillfaller kronan.

2 m o m. Böter som ådömas enligt denna förordning så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

Andel, som nu sagts, tillkomme dock ej angivare, då angivelse skett av föräldrar mot barn, barn mot föräldrar, makar eller syskon mot varandra, annan skyldeman mot den, hos vilken han njuter kost eller underhåll, fosterbarn mot fosterföräldrar eller tjänare mot husbondefolk under den tid de äro i tjänsten.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1949.

¹ Senaste lydelse se 1947: 479.

3 Bihang till riksdagens protokoll 1949. 9 saml. 1 avd. Nr 37.

9) F ö r o r d n i n g

om ändrad lydelse av 46 § 1 mom. förordningen den 11 juni 1926 (nr 207) angående tillverkning och beskattning av brännvin.

Härigenom förordnas, att 46 § 1 mom. förordningen den 11 juni 1926 angående tillverkning och beskattning av brännvin¹ skall erhålla följande ändrade lydelse.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

46 §.

1. Av böter som ådömas enligt denna förordning samt av värdet av redskap och annan egendom som förklarats förbrutna skola två tredjedelar ställas i Stockholm till poliskammarens, i annan stad till magistratens samt å landet till länsstyrelsens förfogande att i enlighet med föreskrifter som Konungen utfärdar användas till uppmuntran av polismän, som ådagalagt synnerligt nit vid beivrande av olovlig rusdrycks- eller sprithantering. Återstoden tillfaller kronan.

1. Böter som ådömas enligt denna förordning så ock värdet av förverkad egendom tillfalla kronan.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1949.

B. att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t ville låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till ny lagstiftning rörande straff för olovlig införsel och utförsel av varor.

Stockholm den 17 maj 1949.

På första lagutskottets vägnar:
OLOV RYLANDER.

¹ Senaste lydelse se 1947: 477.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Krügel, Lodenius, fru Sjöström-Bengtsson, herrar Lindgren, Ivar Nilzon, Georg Pettersson och fröken Andersson;

från andra kammaren: herrar Rylander, Olsson i Mellerud, Johnson i Stockholm, Landgren, Ljungberg, Andersson i Mölndal, fru Johanson i Skövde och herr Svensson i Stenkyrka.

Bilaga 1.

Författningar innehållande exportförbud eller stadganden om straff vid överträdelse av sådant förbud.

KK ²⁰/₁₁ 1906 (nr 112) ang. vad vid utförsel till utlandet av kreatur iakttagas bör.

KK ⁹/₁₁ 1912 (nr 343) ang. villkoren för transport av idisslande djur samt djur hörande till hästsläktet ävensom svinkreatur medelst ångfärja mellan Sverige och utlandet.

KK ³/₁ 1931 (nr 1) med vissa bestämmelser rörande utförsel av klövbärande djur och hästar till av mul- och klövsjuka smittat land.

KK ²⁰/₄ 1935 (nr 122) med vissa bestämmelser rörande utförsel ur riket av smör.

KK ³⁰/₈ 1932 (nr 355) ang. kontroll å tillverkningen av samt handeln med margarin, margarinost, fettemulsion och konstister m. m.

KK ¹⁸/₁₀ 1929 (nr 355) med vissa bestämmelser att lända till efterrättelse vid utförsel ur riket av hönsägg.

KK ⁶/₄ 1929 (nr 43) ang. bestämmelser att iakttagas vid utförsel till Storbritannien av ägg.

KK ²⁰/₁₁ 1934 (nr 563) ang. kontroll vid utförsel av kött.

KK ¹⁰/₅ 1935 (nr 156) ang. beredning och inläggning m. m. av salt strömming.

KK ²⁷/₁₁ 1925 (nr 465) med särskilda bestämmelser om utförsel från riket av rusdrycker.

KK ¹⁶/₅ 1933 (nr 559) med vissa bestämmelser ang. narkotiska ämnen och beredningar.

KK ¹⁵/₈ 1933 (nr 512) ang. utförsel ur riket av vissa arbeten av sten.

Lag ²⁰/₅ 1886 ang. stenkolsfyndigheter m. m. §§ 67—69.

KK ²/₃ 1939 (nr 73) ang. enskildas innehav av brevduvor vid krig eller krigsfara m. m.

KK ⁶/₅ 1927 (nr 129) ang. förbud mot utförsel från riket av vissa äldre kulturföremål.

Valutaförordningen ²⁸/₂ 1940 (nr 97).

Jaktstadgan ³/₅ 1938 (nr 279) § 20 och § 28 mom. 2.

KK ²¹/₃ 1941 (nr 168) om allmänt exportförbud.

KK ¹⁹/₁₂ 1930 (nr 437) ang. förbud mot utförsel från riket av vissa varor.

KK ²¹/₆ 1940 (nr 802) ang. förbud mot försäljning och utförsel av flygfotografier.

KK ²⁵/₂ 1940 (nr 98) ang. förbud mot utförsel från riket av obearbetat guld m. m.

KK ⁶/₁₀ 1939 (nr 692) ang. utförsel av hönsägg.

Bilaga 2.

Författningar innehållande importförbud eller stadganden om straff vid överträdelse av sådant förbud.

- KF 1 juli 1918 (nr 564) ang. vissa alkoholhaltiga preparat m. m.
Apoteksvarustadgan 14 nov. 1913 (nr 308).
- KK 30 april 1925 (nr 101) ang. kontroll å och handel med vissa för människor använda bakteriologiska preparat.
- KK 14 nov. 1941 (nr 884) ang. införsel av levande bin.
- KK 3 mars 1916 (nr 53) ang. förbud mot införsel till riket av bisamrätta i levande tillstånd.
- KK 14 mars 1941 (nr 217) ang. reglering av införseln av bönor.
- KK 1 nov. 1946 (nr 670) ang. reglering av införseln av levande vilda djur m. m.
- KK 27 juni 1947 (nr 363) ang. förbud mot överlåtelse och forsling m. m. av levande vildkanin och vildsvin.
- KF 18 maj 1928 (nr 139) ang. explosiva varor.
- KF 1 juni 1923 (nr 141) ang. förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl.
- Lag 26 juni 1936 (nr 336) ang. förbud mot förvärv från utlandet av vissa fartyg.
- KK 1 april 1927 (nr 94) ang. fiske efter rödtunga.
- KK 23 jan. 1931 (nr 8) med vissa fredningsbestämmelser för rödspätta (*Pleuronectes platessa*) och skrubba (*Pleuronectes flesus*).
- KK 25 sept. 1936 (nr 515) ang. förbud mot ilandförande m. m. av äkta tunga under viss minimistorlek.
- KK 3 mars 1938 (nr 62) ang. skydd för beståndet av rödspätta och sand-skädda i Skagerack, Kattegatt och Öresund.
- KK 6 maj 1938 (nr 155) ang. gädd- och gösbeståndens skyddande.
- KK 18 mars 1949 (nr 97) med vissa bestämmelser rörande lax- och laxöringsfisket i Idefjorden och Svinesund m. m.
- KK 30 juni 1937 (nr 648) ang. reglering av införseln av slaktdjur samt kött och fläsk.
- KF 18 maj 1934 (nr 153) om införselavgift å havre och majs jämte vissa andra fodermedel.
- KF 14 juni 1933 (nr 329) om skatt å oljekakor och vissa slag av fodermjöl.
- KF 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit.
- KF 5 mars 1948 (nr 81) om tilläggsskatt å bensin.
- KF 26 juni 1948 (nr 369) om tilläggsskatt å motorsprit.
- KK 14 mars 1941 (nr 217) ang. reglering av införseln av bönor.
- KF 9 sept. 1938 (nr 569) med vissa bestämmelser ang. fosterfördrivande medel.
- KK 18 mars 1921 (nr 92) ang. förbud tills vidare mot införsel till riket av vissa slag av frön.
- KK 5 febr. 1909 (nr 8) ang. införsel av samt handel med vissa slag av utländskt frö.
- KK 4 april 1910 (nr 27) ang. införsel av samt handel med utländskt barrträdsfrö.

KF 19 maj 1939 (nr 174) ang. tillverkning, införsel och försäljning av gasskyddsmateriel.

Giftstadga 26 nov. 1943 (nr 877).

KK 20 okt. 1944 (nr 694) ang. importförbud å oarbetat guld m. m.

KF 18 okt. 1912 (nr 366) ang. kontroll å guld- och silverarbeten.

KF 2 mars 1923 (nr 49) ang. kontroll å platinaarbeten.

KF 30 mars 1901 (nr 20) ang. förbud mot anbringande av vissa stämpel eller märken å förgyllda och försilvrade med flera arbeten av oädel metall m. m.

KK 30 dec. 1947 (nr 962) med vissa bestämmelser till skydd för beståndet av havskräfta.

KK 30 juni 1933 (nr 454) ang. förbud att under viss tid av året till riket införa hummer.

KK 9 dec. 1898 (nr 127) ang. vad iakttagas bör till förekommande av smittosamma husdjursjukdomars införande i riket.

KK 13 sept. 1928 (nr 352) ang. införsel till riket av idisslande djur och svin.

KK 11 maj 1928 (nr 108) ang. införsel landvägen från Norge eller Finland av djur, tillhörande hästsläktet.

KK 22 febr. 1916 (nr 37) med särskilda föreskrifter till förekommande av införande i riket av rots hos djur av hästsläktet.

KK 23 nov. 1920 (nr 728) ang. förbud mot införsel till riket från land eller del därav, som förklarats smittat av smittsam mul- och klövsjuka, av levande djur, tillhörande hästsläktet.

KK 14 maj 1920 (nr 192) ang. vissa bestämmelser rörande införsel till riket av hundar.

KK 7 okt. 1926 (nr 432) med vissa bestämmelser rörande införsel till riket av djur tillhörande hundsläktet.

KK 11 okt. 1930 (nr 368) med vissa bestämmelser rörande införsel till riket av djur tillhörande rävsäktet.

KK 10 febr. 1928 (nr 29) ang. införsel sjöledes av levande hönsfåglar, gäss, ankor och duvor.

KK 3 mars 1939 (nr 73) ang. enskildas innehav av brevdovor vid krig eller krigsfara m. m.

KK 30 juni 1948 (nr 618) om införsel av levande duvor samt om rätt att innehava brevdovor m. m.

KK 11 okt. 1920 (nr 671) ang. förbud mot införsel till riket av levande höns, gäss, ankor, kalkoner och duvor från land eller del därav, som förklarats smittat av smittsam mul- och klövsjuka.

KK 22 juni 1911 (nr 57) ang. bestämmelser att iakttagas vid införsel av vissa varor från främmande land eller del därav, som förklarats smittat av smittsam mul- och klövsjuka.

KK 18 juli 1913 (nr 158) ang. villkoren för återinförsel av till utlandet exporterat svinkött.

KK 16 nov. 1930 (nr 391) ang. vissa bestämmelser rörande införsel av färskt kött av klövbärande husdjur från av smittsam mul- och klövsjuka smittat land.

KK 27 maj 1938 (nr 220) ang. vad som skall iakttagas vid införsel av fodermedel m. m. från utrikes ort, som förklarats smittad av mul- och klövsjuka.

KK 31 maj 1929 (nr 123) ang. villkoren för införsel av begagnade tomsäckar.

KK 24 april 1915 (nr 100) om desinfektion vid införsel till riket av begagnade mejerikärl.

KK 30 jan. 1920 (nr 21) ang. särskilda villkor för införsel av begagnad stallinredning och använda stallinventarier från av skabb hos djur, hörande till hästsläktet, smittade länder.

KK 16 april 1920 (nr 155) ang. förbud tills vidare mot införsel till riket av rakborstar, tillverkade i eller exporterade från Japan.

KK 8 nov. 1912 (nr 343) ang. villkoren för transport av idisslande djur, samt djur hörande till hästsläktet ävensom svinkreatur medelst ångfärja mellan Sverige och utlandet.

KK 30 dec. 1936 (nr 647) med vissa bestämmelser ang. införsel av hästar. Jaktstadgan 3 juni 1938 (nr 279).

KF 22 dec. 1939 (nr 877) om skatt å kaffe.

KK 17 mars 1933 (nr 85) ang. förvaring och transport till lands av kisel-legeringar.

KF 24 maj 1934 (nr 172) om skatt å kli.

KK 30 juni 1932 (nr 351) med vissa bestämmelser rörande införsel till riket av kräftor.

KF 30 sept. 1921 (nr 581) ang. kontroll vid införsel till riket av köttvaror och djurfett.

KF 11 april 1919 (nr 139) ang. förbud mot förtyngning av vissa ladersorter m. m.

KF 30 juni 1932 (nr 355) ang. kontroll å tillverkningen av samt handeln med margarin, margarinost, fettemulsion och konstister m. m.

KK 1 aug. 1940 (nr 755) ang. reglering av införseln av matärter m. m.

KK 30 juni 1937 (nr 660) ang. reglering av införseln av mjölk och mejeriprodukter.

KK 16 sept. 1933 (nr 559) med vissa bestämmelser ang. narkotiska ämnen och beredningar.

KK 9 jan. 1930 (nr 4) ang. förbud mot införsel till riket av djur av papegojsläktet.

KF 11 juni 1948 (nr 283) om pappersskatt.

KF 12 juli 1907 (nr 55) ang. de slag av papper, bläck, skrivmaskin- och stämpelfärger, som må till vissa offentliga handlingar användas.

KK 11 jan. 1927 (nr 3) ang. bestämmelser att iakttagas vid införsel av potatis.

KK 29 sept. 1876 (nr 36) ang. förbud tillsvidare mot införsel av potatis, kommande från Amerika ävensom vissa länder inom Europa.

KK 21 juli 1937 (nr 747) ang. bekämpande av koloradoskalbaggen.

KF 30 juni 1943 (nr 477) om skatt å vissa pålsvaror.

KF 18 juni 1937 (nr 436) ang. försäljning av rusdrycker.

KK 18 dec. 1918 (nr 989) ang. resandes rätt till införsel av rusdrycker ävensom ang. införsel av alkoholhaltiga varor för särskilda ändamål.

KK 18 dec. 1918 (nr 991) ang. resandes rätt till införsel av vissa alkoholhaltiga preparat samt ang. behandling av dylikt preparat, som icke får till riket införas.

Vapenkungörelsen 22 juni 1934 (nr 315).

KF 9 maj 1919 (nr 219) ang. förbud mot användning av papp och konstläder i skodon.

KK 1 juli 1927 (nr 332) ang. bestämmelser att iakttagas vid införsel till riket av samt handel med utländskt smör.

KF 22 febr. 1932 (nr 30) ang. reglering av införseln av socker.

KK 21 aug. 1935 (nr 496) ang. reglering av införseln av havre och majs samt vissa andra fodermedel.

KF 24 maj 1934 (nr 180) ang. villkor i vissa fall för införsel av fodermedel samt förbud mot viss användning av denaturerad spannmål.

KK 14 juni 1933 (nr 343) ang. reglering av införseln av havregryn och havremjöl.

KK 21 aug. 1935 (nr 493) ang. reglering av införseln av vete och råg samt därav beredda produkter.

KF 13 juni 1930 (nr 249) om användande av svenskt vete och svensk råg vid framställning av mjöl m. m.

KK 14 aug. 1930 (nr 331) med tillämpningsföreskrifter till förordningen den 13 juni 1930 (nr 249) om användande av svenskt vete och svensk råg vid framställning av mjöl m. m.

KK 13 juni 1919 (nr 291) ang. stämpelavgift för spelkort samt om kortstämplingens verkställande.

KF 1 juli 1918 (nr 508) ang. handel med skattefri sprit.

KK 18 dec. 1918 (nr 990) ang. resandes rätt till införsel av denaturerad sprit samt ang. behandling av dylik vara, som icke får till riket införas.

KF 7 juni 1934 (nr 230) om skyldighet för importörer och tillverkare av bensin att inköpa motorsprit.

Lag 11 juni 1943 (nr 346) ang. statsmonopol å tillverkning och import av tobaksvaror.

KK 30 juni 1943 (nr 429) med vissa bestämmelser rörande tillämpning av lagen den 11 juni 1943 (nr 346) ang. statsmonopol å tillverkning och import av tobaksvaror.

KF 30 mars 1900 (nr 17) ang. förbud mot tillverkning, införsel och försäljning av tändstickor, i vilkas tändmassa vanlig (vit eller gul) fosfor ingår.

KK 6 dec. 1946 (nr 725) ang. avlämnande av intyg i vissa fall vid införsel av varor från Finland.

KF 23 maj 1941 (nr 268) om framställning och införsel av vitaminiserade livsmedel.

KK 6 mars 1936 (nr 50) ang. införsel av levande växter och växtdelar m. m.

KK 13 mars 1931 (nr 32) ang. förbud mot införsel av levande växter av familjen Ulmaceæ.

KK 23 febr. 1934 (nr 24) ang. reglering av införseln av ägg.

KK 10 aug. 1926 (nr 404) ang. bestämmelser att iakttagas vid införsel till riket av hönsägg.

KF 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt.

KF 5 mars 1948 (nr 85) om försäljningsskatt.